

til kildeskattedirektoratet, før arbejdsmanden overhovedet ser sin lønpose.

Derimod er de 27 kr. jo den benhårde realitet, når det gælder at få arbejdsløshed og valutagæld afskaffet. Både de 17 kr. til den ufaglærte og de 10 kr. til skattevæsenet skal med fuld vægt indregnes i priserne, når danske virksomheder skal dyste i konkurrence med tyske, japanske, schweiziske eller hvilke nationaliteter konkurrenterne nu har i den pågældende branche.

Fulgte man den traditionelle måde og gav et løntillæg, der på papiret lød på 4 kr. i timen, skulle vareprisen forhøjes tilsvarende. Men lønnen for arbejdsmanden gik kun op med 2 kr. i timen og skatteposten med de andre 2 kr.

Får man først øjnene op for denne omkostningsopdeling, bliver den naturlige konklusion, at lønforhøjelsen må gives ved, at skattetrækket bliver mindre. Får vi pr. 1. marts 1977 en skattefri bundgrænse på 25.000 kr., vil alle lønninger stige med 2,75 kr. i timen. Vel at mærke som udbetalt beløb. Realværdien svarer altså til, at der under det nuværende system forhøjes med 6 kr. i timen og, altså til, at de 27 kr. i lønudgift blev gjort til 33 kr. Nu kan priskalkulatoren bevare de 27 kr., mens arbejdsmandens realtimeløn stiger fra 17 kr. til 19,75 kr.

Med andre ord: ud over at være et skatteforslag er nærværende forslag tillige hovednøglen til løsning af overenskomstsituationen på arbejdsmarkedet. For at arbejdsløsheden kan bekæmpes, må lønfremgangen gives gennem skattelettelse. I den katastrofesituation, det hidtidige folketingsflertal har skabt med så arbejdsløshedsfremkaldende politik, må man for en tid se væk fra principdogmer om organisationernes frie forhandlingsret. Resultatet ville blive øget arbejdsløshed, hvis lønfremgangen blev opnået på traditionel vis ved forøgelse af virksomhedernes omkostninger, sådan som augustforliget lægger op til. Når hovednøglen er lønfremgang gennem skattelettelse, kan organisationerne ikke klare overenskomstsituationen. De kan jo ikke ændre skatte-lovene. Overenskomstproblemerne må altså nødvendigvis løses gennem skattelettelse.

Enkeltforholdene omkring løn- og arbejdsvilkårene må så klares overensstemmende med det forslag om fællesmøde mellem organisationer og politikere, som fremskridtspartiet tidligere har fremsat (for eksempel beslutningsforslag nr. XXXVI af 27. november 1975, jfr. Folketingets Forhandlinger 1975-76 spalte 2240, 2863 og 7297 samt Tillæg A spalte 1825 og Tillæg B spalte 713 samt „Fremskridt“ nr. 22-1975 side 5).

Hovedsynspunktet har fremskridtspartiet for-

met i punkt 12 i „Det vil vi i Fremskridtspartiet“: „I et sundt samfund blander staten sig ikke i kollektive lønftaler. De alvorlige sygdomme, som septemberpartierne har påført samfundet, nødvendiggør imidlertid den medicin, at firmaernes lønomkostninger ikke øges i 1977 og 1978, mens de ansattes lønindtægter stiger ved forhøjelser af det skattefri bundbeløb.“

Det ville imidlertid være urimeligt, om ikke-lønmodtagere med tilsvarende lav skatteevne ikke skulle ligestilles. Forslaget er derfor gjort generelt, så det også omfatter for eksempel erhvervsdrivende og pensionister.

Da spørgsmålet indtager en så central plads ved kureringen af de danske samfundsonder, bør forhøjelsen af den skattefri bundgrænse allerede ske fra 1. marts 1977. Da det ikke findes statsfinansielt forsvarligt at gå højere med bundgrænsen end 25.000 kr., før tilstrækkelig store offentlige besparelser til et yderligere spring fremad kan slå igennem fra 1. januar 1978, er nærværende forslag baseret på, at den almindelige skattefri bundgrænse bliver 25.000 kr. fra 1. marts 1977 at regne. (Året 1977 får her efter 10 måneder med 25.000 kr. skattefrit bundfradrag og to med 12.600 kr. Det afrundede gennemsnit bliver således det i lovforslagets tekst angivne beløb 22.900 kr. — for ægtepar 45.800 kr.) Fremskridtspartiet håber så, at der i de sidste tre fjerdingår af 1977 vedtages så store besparelser i det offentlige, at vi fra 1. januar 1978 kan komme nærmest muligt de 60.000 kr.s skattefrie bundfradrag med en samlet beskatning til stat, amt og kommune på 50 pct. af, hvad der skattepligtigt tjenes ud over de 60.000 kr.

Det bemærkes, at folketingsflertallet (alle andre partier mod fremskridtspartiet) den 27. maj 1975 forkastede et forslag om at forhøje den skattefri bundgrænse til 19.000 kr. for 1975, men det skete på et tidspunkt, hvor de andre endnu ikke ville tro på fremskridtspartiets angivelser af, at de foranstaltninger, som venstregeringen og socialdemokrateringen dengang var så stolte af at have gennemført, ikke ville fjerne arbejdsløsheden, ja, end ikke hindre den i at vokse. For arbejdsløse og erhvervsliv har det været bittert med mange unødige menneskelige ulykker, der i mellemtiden er forvoldt på grund af gammelpartiernes manglende evne og/eller vilje til at indse, at fremskridtspartiets analyser af situationen og forbedringsforslag var og er vejen til at løse det danske samfunds problemer. Forhåbentlig har livets lære nu været tilstrækkelig for mindst 64 folketingsmedlemmer uden for fremskridtsgruppen.